

דקדוקי קריאה וטעמים בפרשת תז"מ בהפטרות
השמים כסאי ובראשון של אחרי

יב ב וְיִלְדָּה: אי הקפדה על השווא נע בלמ"ד
משבשת את המשמעות. וְטָמְאָה:
המ"ם בשוא נע, והאל"ף צריכה להישמע. לא
לקרוא וְטָמָה. וכן בפסוק ה
יב ד בְּדָמִי טְהֵרָה: אין מפיק בה"א. יָמִי טְהֵרָה:
הה"א מופקת¹
יב ה עַל-דָּמִי טְהֵרָה: אין מפיק בה"א
יב ו וּבְמַלְאָת: הלמ"ד בחולם והאל"ף אינה
מונעת. יָמִי טְהֵרָה: הה"א מופקת
יג ד וְשִׁעְרָה: אין מפיק בה"א
יג ה לֹא-פָשָׁה: ש"ן שמאלית
יג ו כָּהֵה: הה"א בקמץ
יג ח וְטָמְאָו: המ"ם בשוא נע, והאל"ף צריכה
להישמע. לא לקרוא וְטָמו. וכן בהמשך
יג יא בַּשָּׂאֵת: הש"ן בשוא נח ללא דגש; אין לבלוע
את האל"ף שלאחריה: לא בַּשֵּׁת
יג טז וְנִהְפָּד: הה"א בשווא נח והפ"א בדגש קל וכן
הדבר גם בהמשך
יג יח כִּי-יִהְיֶה בּוֹ-בְעֵרוֹ: יש להקפיד על צירוף
נכון של התיבות זו לזו, שתי התיבות הראשונות
במרכא והשתיים הנותרות בטיפחא
יג יט אוּ בַּהֲרֵת לְבָנָה אֲדַמְדַּמְתָּ: טעם טפחא
בתיבת בַּהֲרֵת
יג כט בְּרָאשׁ אוּ בִזְקֹן: הבי"ת בשווא, בלתי
מיודע, יש להיזהר מלקרוא בפתח
יג לב וְלֹא-הָיָה בּוֹ: טעם נסוג אחור לה"א
הראשונה
יג לז צָמַח-בּוֹ: געיה בצד"י, יש לקרוא בהעמדה
קלה שם
יג לט בַּהֲרֵת כִּהוֹת לְבָנֹת: טעם טפחא בתיבת
בַּהֲרֵת
יג מב נָגַע לְבֹן אֲדַמְדַּם: טעם טפחא בתיבת נָגַע
יג מה פֶּרְמִים פָּרוּעַ: הפ"א בשתייהן רפויה. יַעֲטָה:
הע"ן בשווא נח אך אין להבליעו כי אז יישמע
כלשון 'הטייה'. וְטָמָא | טָמָא יִקְרָא: פסק בין
התיבות, יש להפסיק מעט בין הראשונה לשנייה
יג מח בַּשֵּׁתִי: הבי"ת רפויה והש"ן אחריה בשווא
נע. בְּעֵרָב: הבי"ת בשווא, לא מיודע, בשונה
מההמשך שאז היא בקמץ: בְּעֵרָב

יג כד עליית שני

יג מ עליית שלישי

יג מט וְהִרְאָה: הה"א בקמץ קטן, והרי"ש בשוא
נח. להיזהר מהבלעת האל"ף
יג נא אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה: הי"ד בצירי

יג נה עליית רביעי

יד ד לְמַטֵּהָ: המ"ם בחירק חסר והטי"ת דגושה
יד ה וְשַׁחַט אֶת-הַצֹּפֹר הָאֶחָת: טעם טפחא
בתיבה וְשַׁחַט וכן הוא בהמשך בפסוק נ
יד ו עַל הַמֵּים הַחַיִּים: טעם טפחא בתיבה עַל
יד ח וְאַחֵר יָבֹוא אֶל-הַמַּחֲנֶה: טעם טפחא
בתיבה וְאַחֵר

יד ט יִגְלַח: הלמ"ד בפתח. יִגְלַח: הלמ"ד בצירי
ח"ת בפתח גנובה
יד י וְכִבְשָׁה: הכ"ף פתוחה

יד יא וְהַעֲמִיד: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת
הגרונית החטופה. הַמַּטֵּהָ: בשווא נע והכוונה
לכהן, לא לאדם הבא להיטהר שאז מנוקד בחירק
חסר

יד יד הַיִּמְנִית: יו"ד בשוא נח וכן בהמשך
יד יז עַל דָּם הָאֲשֶׁם: טעם טפחא בתיבה עַל
יד יט וְכָפַר עַל-הַמַּטֵּהָ: הפ"א בסגול ובזקף גדול
ולא במרכא כפי שמופיע בקורן ואחרים

יד כא עליית חמישי

יד לג עליית ששי

יד לה כָּנָגַע: הכ"ף בשווא

יד לו וְאַחֵר כֶּן: טעם נסוג אחור לאל"ף

יד לז שְׁקַעְרוּרָתָהּ: געיה בקו"ף, יש לקרוא בהעמדה
קלה שם למנוע הבלעת הע"ן החטופה: שק-ערוּרָתָהּ
יד נב וְחָטָא אֶת-הַפִּיִּת: תיבת הַפִּיִּת בזקף קטון
ולא ברביע כפי שמופיע בקורן ואחרים
יד נו וְלִשְׁאָתָה: ש"ן שמאלית בשווא נח וללא דגש
יד נז זֹאת תֹּרֶת הַצִּרְעָתָה: טעם טפחא בתיבה
תֹּרֶת

טו ט הַמֶּרְכָּבָה: הכ"ף בקמץ ולא בפתח

טו יג וְסָפַר לוֹ: טעם נסוג אחור לסמ"ך

טו יד יִקַּח-לוֹ: העמדה קלה ביו"ד בגלל הגעיה שם

¹ כאשר מדובר בדמיה של האישה – ללא מפיק בה"א, כאשר
מדובר בימים – הה"א במפיק ולסיכום: ראשונה ושלישית הה"א
ללא מפיק, שנייה ורביעית, במפיק.

ב בַּעֲנֵן: העמדה קלה בבי"ת להדגיש את הסגול
המורה על מידוע

ד כְּתָנֶת-בֶּד קֶדֶשׁ: טעם קדמא על המילה בֶּד,
אין לקרוא בטעות 'כתנת בד-קדש'⁴

ז שני במנחת שבת
וְהַעֲמִיד: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת
הגרונית החטופה
י יַעֲמֹד-תִּי: יר"ד ראשונה בקמץ גדול
יב שלישי במנחת שבת
גַּחֲלִי-אֵשׁ: געיה בגימ"ל

טו טז עליית שביעי

טו כג בַּנְגְּעוּ-בּוֹ: הנ"ן בקמץ קטן
טו כו אֲשֶׁר-תִּשְׁכַּב עָלָיו: תיבת אֲשֶׁר אינה
מוטעמת בקדמא אלא מוקפת לתיבה הבאה
אחריה. יְהִי־לָהּ: געיה ביר"ד והעמדה קלה שם,
דגש חזק בלמ"ד מדין אתי מרחיק
טו כח וְסִפְרָה לָהּ: טעם נסוג אחור לסמ"ך
והתיבות אינן מוקפות כפי שמופיע בחלק
מהדפוסים
טו כט וְהִבִּיאָה: במלרע וללא מפיק בה"א

טו לא עליית מפטיר

טו לב לְטִמְאָה-בָּהּ: הטי"ת בקמץ קטן והמ"ם
בשווא נח, יש להקפיד להעמיד קלות את קריאת
המ"ם ובכך להשמיע את האל"ף שלאחריה

הפטרת תזריע-מצרע במלכים ב ז:

ג עַד-מִתְּנֹו: קמץ גדול במ"ם והת"ו בשווא נח
ו קוֹל סוֹס: אין לגרוס וקול עם וי"ו זהו שיבוש
חמור. קוֹל חֵיל גָּדוֹל: טעם טפחא בתיבת קוֹל.
שׂוֹכֵר-עֲלֵינוּ: געיה בש"ן
ח הַמִּצְרָעִים: געיה בה"א והמ"ם בשווא נע
י וְהִנֵּה אֵין-נֶשֶׁם: תיבה וְהִנֵּה מוטעמת בדרגא ולא
במרכא²
יב אֲשֶׁר-עָשׂוּ לָנוּ: טעם נסוג אחור לעי"ן
יג וִיקָחוּ-נָא - וְנִשְׁלַחַה וְנִרְאָה: הוא"ו בשווא נע
ולא בפתח
יד שְׁנֵי רֶכֶב סוּסִים: טעם טפחא בתיבת שְׁנֵי.
מִחֲנֶה-אֲרָם: געיה במ"ם הראשונה
טו בַּחֲפֹזִם: החי"ת בקמץ קטן
טו וְסִאתֵי־ם: האל"ף כלל אינה נשמעת וכן הדבר
בהמשך
יח וְסִאָה-סִלַּח: השווא הוא נח³, אין לקרוא בחטף
קמץ כפי שמופיע ב'סימנים'

ראשון של אחרי מות:

א בְּקִרְבָּתָם: הקו"ף בקמץ קטן, הרי"ש בשווא נח
ואין דגש קל בבי"ת שלאחריה

⁴ טעות נפוצה שמקורה ברצון הבלתי מודע מצד הקורא 'לאזן'
את מספר ההברות משני צדי היחידה, הכוונה היא שהקורא על
פי הטעות מקבל 3 הברות מצד ימין (אם נספור את השווא הנע
כהברה לצורך העניין) ו-3 הברות משמאל כאשר הנכון הוא 4
מימין ו-2 משמאל.

² הטעמת המרכא היא בניגוד לכללים של משרתי התביר.
³ ומוסיף בספר תורה קדומה בחלק הדקדוק: "ואף אם נמצא
בקצת מהתיגאן געיה בו"ו".